Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

16 ноември 2016 година*

„Преюдициално запитване — Директива 97/67/ЕО — Член 9 — Пощенски услуги в Европейския съюз — Задължение за изплащане на финансова вноска за покриване на оперативните разходи на регулаторния орган за пощенския сектор — Обхват“

По дело C-2/15

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Verwaltungsgerichtshof (Административен съд, Австрия) с акт от 17 декември 2014 г., постъпил в Съда на 7 януари 2015 г., в рамките на производство по дело

DHL Express (Austria) GmbH

срещу

Post-Control-Kommission,

Bundesminister für Verkehr, Innovation und Technologie,

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: J. L. da Cruz Vilaça (докладчик), председател на състава, M. Berger, A. Borg Barthet, E. Levits и F. Biltgen, съдии,

генерален адвокат: P. Mengozzi,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

— за DHL Express (Austria) GmbH, от P. Csoklich, Rechtsanwalt,

— за Post-Control-Kommission, от E. Solé,

— за австрийското правителство, от C. Pesendorfer, в качеството на представител,

— за белгийското правителство, от J. Van Holm и S. Vanrie, в качеството на представители,

— за испанското правителство, от A. Rubio González, в качеството на представител,

* Език на производството: немски.

— за френското правителство, от D. Colas и R. Coesme, в качеството на представители,

— за норвежкото правителство, от I. Thue и J. T. Kaasin, в качеството на представители,

— за Европейската комисия, от G. Braun и P. Costa de Oliveira, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 16 март 2016 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 9 от Директива 97/67/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 декември 1997 година относно общите правила за развитието на вътрешния пазар на пощенските услуги в Общността и за подобряването на качеството на услугата (ОВ L 15, 1998 г., стр. 14; Специално издание на български език, 2007 г., глава 6, том 3, стр. 12), изменена с Директива 2008/6/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 февруари 2008 г. (ОВ L 52, 2008 г., стр. 3, наричана по-нататък „Директива 97/67“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между DHL Express (Austria) GmbH (наричано по-нататък „DHL“) и Post-Control-Kommission (комисия за контрол на пощенските услуги, Австрия) по повод на решение на последната да задължи DHL да внесе финансова вноска за покриване на оперативните разходи на Rundfunk und Telekom Regulierungs-GmbH (регулаторен орган на пощенския сектор) (наричан по-нататък „RTR“).

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 27 и 28 от Директива 2008/6 гласят:

„(27) От доставчиците на пощенски услуги може да се изиска да допринасят за финансирането на универсалната услуга в случаите, когато се предвижда компенсационен фонд. За да се определи от кои предприятия може да се изиска да направят вноски в компенсационен фонд, държавите членки следва да отчетат дали услугите, предоставяни от тези предприятия, могат от гледна точка на ползвателя да се разглеждат като услуги, попадащи в обхвата на универсалната услуга, тъй като изглеждат взаимозаменяеми в достатъчна степен с универсалната услуга, като се вземат предвид характеристиките на услугите, включително характеристиките на добавената им стойност, както и предназначението и ценообразуването им. Не е необходимо тези услуги да покриват всички аспекти на универсалната услуга, като например ежедневна доставка или пълно национално покритие.

(28) За да се спази принципът на пропорционалност при определяне на приноса, който следва да се даде към разходите за предоставяне на универсалната услуга в дадена държава членка, изискван от предприятията, държавите членки следва да използват прозрачни и недискриминационни критерии, такива като дела на тези предприятия в дейностите, попадащи в обхвата на универсалната услуга в държавата членка. Държавите членки могат да изискат от тези доставчици, от които се изисква да правят вноски в компенсационния фонд, да въведат подходяща отделна счетоводна отчетност, за да гарантират функционирането на фонда“.

4 Съображение 47 от тази директива гласи следното:

„Ролята на националните регулаторни органи вероятно ще остане определяща, по-специално в тези държави членки, в които все още трябва да бъде завършен преходът към конкуренция. В съответствие с принципа за разделение на регулаторни и оперативни функции държавите членки следва да гарантират независимостта на националните регулаторни органи, като по този начин осигурят безпристрастност на техните решения. Изискването за независимост не засяга нито институционалната автономност и конституционните задължения на държавите членки, нито принципа за неутралност по отношение на действащите в държавите членки правила, уреждащи системата на собственост, установен[а] в член 295 от Договора. Националните регулаторни органи следва да бъдат снабдени с всички необходими ресурси за изпълнението на техните задачи от гледна точка на персонал, експертни знания и финансови средства“.

5 Съгласно член 2, точка 14 от Директива 97/67:

„По смисъла на настоящата директива, се прилагат следните дефиниции:

[…]

14) разрешения: всяко разрешение, установяващо специфични за пощенския сектор права и задължения и позволяващо на предприятията да предоставят пощенски услуги и, когато това е приложимо, да създават и/или експлоатират своите мрежи за предоставянето на такива услуги, под формата на „общо разрешение“ или на „индивидуален лиценз“, както са определени по-долу:

— „общо разрешение“: разрешение, което не изисква съответния доставчик на пощенска услуга да получи изрично решение от националния регулаторен орган, преди да упражни правата, произтичащи от разрешението, независимо дали е регулирано от „лиценз за категория“ или съгласно общото право или дали това регулиране изисква процедури по регистрация или деклариране,

— „индивидуален лиценз“: разрешение, предоставено от национален регулаторен орган и което дава на доставчика на пощенска услуга специфични права или подчинява дейностите на това предприятие на специфични задължения, ако е приложимо, допълващи общото разрешение, когато доставчикът на пощенски услуги няма право да упражнява съответните права до получаване на решението на националния регулаторен орган“.

6 Съгласно член 2, точка 19 от тази директива под съществени изисквания се разбира „общи неикономически причини, които могат да накарат дадена държава членка да наложи условия върху предоставянето на пощенски услуги. Тези причини са поверителността на кореспонденцията, сигурността на мрежата във връзка с пренасянето на опасни стоки, зачитането на трудовите условия, схемите за социална сигурност, установени със законови, подзаконови или административни разпоредби и/или по силата на колективно споразумение, договорено между националните социални партньори, в съответствие с общностното и националното право и, където е обосновано, защитата на данни, опазването на околната среда и регионално планиране. Защитата на данни може да включва защита на личните данни, поверителността на предаваната или съхраняваната информация и защита на неприкосновеността“.

7 Член 7 от посочената директива предвижда в параграфи 3 и 4:

„3. Когато държава членка установи, че задълженията за универсална услуга, предвидени в настоящата директива, водят до нетни разходи, изчислени съобразно приложение I, и представляват несправедлива финансова тежест за доставчика(ците) на универсалната услуга, същата може да въведе:

а) механизъм за обезщетяване на засегнатото(ите) предприятие(я) за сметка на публични фондове; или

б) механизъм за поделяне на нетните разходи за задълженията за универсална услуга между доставчици на услуги и/или ползватели.

4. Когато нетните разходи са поделени в съответствие с параграф 3, буква б), държавите членки могат да създадат компенсационен фонд, който може да се финансира от доставчици на услуги и/или от ползвателски такси и се управлява за тази цел от орган, независим от бенефициера или бенефициерите. Държавите членки могат да обвържат предоставянето на разрешения на доставчиците на услуги съгласно член 9, параграф 2 със задължение за финансова вноска във въпросния фонд или с изпълнението на задълженията за универсална услуга. Определените в член 3 задължения на доставчика(ците) на универсална услуга за предоставяне на универсалната услуга могат да се финансират по този начин“.

8 Член 9 от същата директива гласи:

„1. За услуги, които попадат извън обхвата на универсалната услуга, държавите членки могат да въведат общи разрешения, доколкото това е необходимо за гарантиране спазването на съществените изисквания.

2. По отношение на услугите, които попадат в обхвата на универсалната услуга, държавите членки могат да въведат разрешителни процедури, включително индивидуални лицензи, доколкото това е необходимо за гарантиране спазването на съществените изисквания и за гарантиране предоставянето на универсалната услуга.

Предоставянето на разрешения може:

— да се обвърже със задължения за универсална услуга,

— ако е необходимо и обосновано, да наложи изисквания относно качеството, достъпността и изпълнението на съответните услуги,

— когато е уместно, да се обвърже със задължение за финансова вноска за посочените в член 7 механизми за поделяне на разходите, ако предоставянето на универсалната услуга е свързано с нетен разход и представлява несправедлива тежест за доставчика(ците) на универсалната услуга, определен(и) съгласно член 4,

— когато е уместно, да се обвърже със задължение за финансова вноска за покриване на оперативните разходи на националния регулаторен орган, посочени в член 22,

— когато е уместно, да се обвърже със или да наложи задължение за спазване на установените от националното законодателство условия на труд.

Задълженията и изискванията, посочени в първото тире и в член 3, могат да се налагат само на определените доставчици на универсална услуга.

Освен по отношение на предприятията, определени за доставчици на универсална услуга в съответствие с член 4, разрешенията не могат:

— да се ограничават по брой,

— за едни и същи елементи от универсалната услуга или части от националната територия да налагат задължения за универсална услуга и, едновременно с тях, финансови вноски в механизъм за поделяне на разходите,

— да дублират изисквания, приложими за предприятията по силата на друго национално законодателство, което е неспецифично за отрасъла,

— да налагат технически или оперативни условия, различни от необходимите за изпълнение на задълженията от настоящата директива.

3. Процедурите, задълженията и изискванията, посочени в параграфи 1 и 2, са прозрачни, достъпни, недискриминационни, пропорционални, точни и недвусмислени, предварително оповестени и основани на обективни критерии. Държавите членки гарантират, че причините, поради които едно разрешение е изцяло или частично отказано или отнето, са съобщени на заявителя, както и установяват процедура за обжалване“.

9 Съгласно член 22 от Директива 97/67:

„1. Всяка държава членка определя един или няколко национални регулаторни органа за пощенския отрасъл, които са правно отделени и функционално независими от пощенските оператори. Държавите членки, които запазват собствеността си или контрола над доставчиците на пощенски услуги, гарантират ефективното структурно разделение на регулаторните функции от дейностите, свързани със собствеността или контрола.

Държавите членки информират Комисията за националните регулаторни органи, които са определили за изпълнение на задачите, произтичащи от настоящата директива. Те публикуват задачите, които ще се изпълняват от националните регулаторни органи, в леснодостъпна форма, особено когато тези задачи са възложени на повече от един орган. Държавите членки гарантират, когато е уместно, че между тези органи и националните органи, отговорни за прилагането на конкурентното право и правото за защита на потребителите, се осъществяват консултации и сътрудничество по въпроси от общ интерес.

2. Националните регулаторни органи имат за конкретна задача да гарантират изпълнението на задълженията, произтичащи от настоящата директива, по-специално чрез установяване на контролни и регулаторни процедури, гарантиращи предоставянето на универсалната услуга. Също така може да им бъде поверена и функцията за гарантиране на спазването на правилата за конкуренцията в пощенския отрасъл.

Националните регулаторни органи работят в тясно сътрудничество и си предоставят взаимна помощ с оглед улесняване прилагането на настоящата директива в рамките на съществуващите подходящи органи.

3. Държавите членки гарантират наличието на ефективни механизми на национално равнище, съгласно които всеки ползвател или доставчик на пощенски услуги, засегнат от решение на национален регулаторен орган, има право да обжалва решението пред апелативен орган, който е независим от участващите страни. До приключване на обжалването решението на националния регулаторен орган остава в сила, освен ако апелативният орган не реши друго“.

Австрийското право

10 Член 34 от Bundesgesetz über die Einrichtung einer Kommunikationsbehörde Austria („KommAustria“) [закон за създаване на федерален регулаторен орган за далекосъобщенията Austria („KommAustria“), наричан по-нататък „KOG“] относно финансирането на австрийския регулаторен орган предвижда:

„(1) Покриването на направените от [RTR] разходи при изпълнение на задачите, посочени в член 17, параграфи 2, 4, и 7 и свързани със „сектор далекосъобщения“, се осигурява, от една страна, от финансовите вноски, и от друга страна, от федералния бюджет. Субсидията от федералния бюджет с годишен размер 2 милиона евро се изплаща на [RTR] на два равни транша, съответно на 30 януари и на 30 юни. Преди 30 април следващата година [RTR] представя на федералния министър на транспорта, нововъведенията и технологиите доклад за използването на тези средства, както и за закриването на сметките. Общият размер на другите разходи на [RTR], които трябва да се финансират от финансовите вноски, не надминава 6 милиона евро годишно. Въпросните суми намаляват или се увеличават от 2007 г. в зависимост от измененията на индекса на потребителските цени за 2005 г., публикуван от австрийския федерален статистически институт, или на индекса от предходната година, който го замества.

(2) Финансовите вноски се събират от „сектор далекосъобщения“. „Сектор далекосъобщения“ включва доставчиците, които съгласно член 15 от [Telekommunicationgesetz 2003 (федерален закон за далекосъобщенията от 2003 г.)] са длъжни да подадат декларация, доколкото не става въпрос за предоставянето на мрежи и на далекосъобщителни услуги, предназначени за радиоизлъчване, и за допълнителни услуги по радиоизлъчване (платци на вноската).

(3) Финансовите вноски се определят и събират на базата на съотношението между оборота на всяко задължено лице и общия специфичен за сектора оборот, като изчислението се основава на целия оборот, реализиран в страната от доставки на далекосъобщителни услуги.

[…]

(13) В случай че дадено предприятие не спазва или не спазва както се полага задължението си да внесе финансовата вноска, с решение Telekom-Control-Kommission изисква внасянето на финансовата вноска. По същия начин надвнесените суми и напомнянията по смисъла на параграф 12 се констатират с решение по подадено искане“.

11 Съгласно член 34a от KOG:

„(1) Покриването на направените от [RTR] разходи при изпълнение на задачите, предвидени в член 17, параграфи 3 и 4 и свързани с „пощенския сектор“, се осигурява, от една страна, от финансовите вноски, и от друга страна, от федералния бюджет. Субсидията от федералния бюджет с годишен размер 200 000 EUR се изплаща на [RTR] на два равни транша, съответно на 30 януари и на 30 юни. Преди 30 април следващата година [RTR] представя на федералния министър на транспорта, нововъведенията и технологиите доклад за използването на тези средства, както и за закриването на сметките. Общият размер на другите разходи на [RTR], които трябва да се финансират от финансовите вноски, не надминава 550 000 EUR годишно. Въпросните суми намаляват или се увеличават от 2012 г. в зависимост от измененията на индекса на потребителските цени за 2005 г., публикуван от австрийския федерален статистически институт, или на индекса от предходната година, който го замества.

(2) Финансовите вноски се събират от „пощенския сектор“. „Пощенският сектор“ включва доставчиците на пощенски услуги, които са длъжни да подадат декларация съгласно член 25 от Postmarktgesetz [федерален закон за регулиране на пощенския пазар], или които ползват концесия по силата на член 26 от същия закон.

(3) Член 34, параграфи 3—15 се прилага по аналогия, като наименованието „Telekom-Control-Kommission“ се заменя с наименованието „Post-Kontrol-Kommission“.

Фактите в главното производство и преюдициалните въпроси

12 DHL е предприятие, което извършва дейността си в сектора на куриерските и експресните услуги. За тази цел то осигурява по-специално събирането, сортирането, пренасянето и доставянето на колетни пратки до 31,5 kg, както и на документи. Заедно с тези услуги DHL предлага определен брой допълнителни услуги като проследяване на пратките и гарантирано спазване на сроковете за доставка.

13 С решение от 23 април 2012 г. комисията за контрол на пощенските услуги изисква от DHL да изплати на RTR финансови вноски за периодите от 1 юли до 30 септември 2011 г. и от 1 октомври до 31 декември същата година.

14 Решението е взето на основание член 34, параграфи 9 и 13 и на основание член 34a от KOG, който предвижда, че финансирането на дейността на RTR се осигурява, от една страна, от финансовите вноски, внасяни от доставчиците на пощенски услуги, упражняващи дейността си на националния пазар, и от друга страна, от федералния бюджет.

15 DHL обжалва това решение пред запитващата юрисдикция.

16 В подкрепа на жалбата си DHL поддържа, че от член 9, параграф 2, втора алинея, четвърто тире от Директива 97/67 следва, че само предприятията, които предоставят услуги, попадащи в обхвата на универсалната услуга, са обвързани със задължението за изплащане на финансова вноска за покриване на оперативните разходи на RTR. Следователно, като налага подобно задължение както на предприятията, които предоставят услуги, попадащи в обхвата на универсалната, така и на тези, които предоставят услуги, непопадащи в този обхват, KOG е нарушил тази разпоредба.

17 При тези условия Verwaltungsgerichtshof (Административен съд, Австрия) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Противоречи ли на Директива [97/67] […], и по-специално на член 9 от нея, национална правна уредба да задължава доставчиците на пощенски услуги да участват във финансирането на оперативните разходи на националния регулаторен орган, независимо дали предоставят услуги, попадащи в обхвата на универсална услуга?

2) При утвърдителен отговор на първия въпрос:

а) Достатъчно ли е във връзка със задължението за финансиране да се изисква съответният доставчик да предоставя пощенски услуги, които според националната уредба се квалифицират като попадащи в обхвата на универсалната услуга, но надвишават задължителната минимална съвкупност от универсални услуги според [тази] директива?

б) Трябва ли при изчисляване на дела на съответното предприятие във финансовото участие да се подходи както при изчисляването на финансовите вноски за компенсационния фонд съгласно член 7, параграф 4 от [тази] директива?

в) Налага ли изискването за спазване на принципа за недопускане на дискриминация и на принципа за пропорционалност по смисъла на член 7, параграф 5 от [същата] директива, както и „отчитането на взаимозаменяем[остта] в достатъчна степен с

[универсалната услуга] по смисъла на съображение 27 от Директива 2008/6 […] частта от оборота, съответстваща на допълнителните услуги, т.е. пощенските услуги, които не са причислени към универсалната услуга, но които са свързани с нея, да бъде извадена и да не се взема предвид при изчисляването на дела?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

18 С първия си въпрос по същество запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 9, параграф 2, втора алинея, четвърто тире от Директива 97/67 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство като разглежданото в главното производство, което възлага на всички доставчици на пощенски услуги, включително на тези, които не предоставят услуги, попадащи в обхвата на универсалната услуга, задължението за изплащане на финансова вноска за покриване на разходите на регулаторния орган, натоварен с този сектор.

19 В началото следва да се посочи, че при тълкуването на разпоредба на правото на Съюза трябва да се взема предвид не само нейният текст, но и контекстът ѝ и целите на правната уредба, от която тя е част. Генезисът на разпоредба на правото на Съюза също може да даде релевантни насоки за тълкуването ѝ (вж. решение от 2 септември 2015 г., Surmačs, C-127/14, EU:C:2015:522, т. 28).

20 В това отношение следва да се припомни, на първо място, че член 9, параграф 1 от Директива 97/67 позволява на държавите членки да въведат общи разрешения за предприятията от пощенския сектор, що се отнася до услугите, които попадат извън обхвата на универсалната услуга, докато параграф 2, първа алинея от този член предвижда възможността държавите членки да въведат разрешителни процедури по отношение на услугите, които попадат в обхвата на универсалната услуга.

21 Член 9, параграф 2, втора алинея от тази директива изброява задълженията, с които може да се обвърже предоставянето на разрешения, без да уточнява до коя категория разрешения — тези, които засягат само услугите, които попадат в обхвата на универсалната услуга, или тези относно всички пощенски услуги — се отнася тази алинея.

22 Текстът на член 9, параграф 2, втора алинея от Директива 97/67, доколкото понятието „разрешения“, което той употребява, не препраща изрично към режима, посочен в параграф 1 от този член, нито към посочения в параграф 2, първа алинея от него, не позволява сам по себе си да се определи дали задълженията, изброени в различните тирета на член 9, параграф 2, втора алинея от тази директива, се отнасят до всички пощенски услуги или само до услугите, които попадат в обхвата на универсалната услуга.

23 На второ място, от анализа на цялостната структура на член 9, параграф 2, втора алинея от Директива 97/67 следва, че предвидените в тази разпоредба задължения могат да бъдат възложени според съответното задължение или само на доставчиците на универсална услуга или пък на услуга, която се счита за такава, или на всички доставчици на пощенски услуги.

24 Всъщност, от една страна, член 9, параграф 2, трета алинея от тази директива изрично предвижда, че задълженията и изискванията, посочени в член 9, параграф 2, втора алинея, първо тире, могат да се налагат само на определените доставчици на универсална услуга по смисъла на член 4 от същата тази директива.

25 Освен това член 9, параграф 2, втора алинея, трето тире от Директива 97/67 позволява на държавите членки да обвържат предоставянето на разрешения със задължението за изплащане на вноска в компенсационния фонд, предвиден в член 7, параграф 4 от тази директива. Както е формулирана, безспорно тази разпоредба няма предвид изрично доставчиците на универсалната услуга. От член 7, параграф 3 от тази директива следва обаче, че възможността държавите членки да учредят такъв фонд е свързана с възможността, с която те разполагат, а именно да въведат механизъм за поделяне на нетните разходи за задълженията за универсална услуга, когато последните представляват несправедлива финансова тежест за доставчиците. Най-вече от съображение 27 от Директива 2008/6 относно задължението в тежест на доставчиците на пощенски услуги да допринесат за финансирането на универсалната услуга в случаите, когато се предвижда компенсационен фонд, става ясно, че за да се определи от кои предприятия може да се изиска да направят вноски в компенсационен фонд, държавите членки следва да отчетат дали услугите, предоставяни от тези предприятия, могат от гледна точка на ползвателя да се разглеждат като услуги, попадащи в обхвата на универсалната услуга.

26 От друга страна, член 9, параграф 2, втора алинея, второ тире от Директива 97/67 позволява на държавите членки предоставянето на разрешения да се обвърже със спазването на изисквания относно качеството, достъпността и изпълнението на съответните услуги. При липсата на уточнение кои са услугите, обвързани с това задължение, следва да се подчертае, подобно на генералния адвокат в точка 42 от заключението му, че от подготвителните работи във връзка с Директива 2008/6 става ясно, че законодателят на Съюза е възнамерявал да премахне не само последните пречки пред пълното отваряне на пазара за някои доставчици на универсалната услуга, но също и всички останали пречки пред предоставянето на пощенските услуги. При липса на указание в противен смисъл и предвид естеството на въпросното задължение изглежда, че всички доставчици на пощенски услуги могат да бъдат обвързани със задължението, посочено в член 9, параграф 2, втора алинея, второ тире от Директива 97/67.

27 Също така член 9, параграф 2, втора алинея, пето тире от Директива 97/67 позволява на държавите членки да обвържат предоставянето на разрешения със спазването на установените от националното законодателство условия на труд. Както обаче правилно изтъква австрийското правителство, ограничително тълкуване на тази разпоредба, а именно в смисъл, че се отнася само до доставчиците на универсалната услуга, не може да се приеме, при положение че член 9, параграф 1 от тази директива обвързва въвеждането на общи разрешения, които се отнасят до услугите, попадащи извън обхвата на универсалната услуга, със спазването на съществените изисквания, посочени в член 2, точка 19 от въпросната директива, които включват зачитането на трудовите условия, предвидени в националното право.

28 Така от анализа на цялостната структура на член 9, параграф 2, втора алинея от Директива 97/67 следва, че понятието „разрешения“, употребено в тази разпоредба, обозначава както разрешенията, посочени в параграф 2, първа алинея от този член, така и посочените в параграф 1 от този член.

29 На трето място, относно специфичното задължение за изплащане на финансова вноска за покриване на разходите на регулаторния орган, натоварен с пощенския сектор, посочено в член 9, параграф 2, втора алинея, четвърто тире от Директива 97/67, което е и предмет на първия преюдициален въпрос, следва да се посочи, че дейностите, възложени на националните регулаторни органи, се отнасят до пощенския сектор в неговата цялост, а не само до доставчиците на услуги, които попадат в обхвата на универсалната услуга.

30 Всъщност член 22, параграф 1 от тази директива предвижда, че всяка държава членка определя един или няколко национални регулаторни органа за пощенския отрасъл. Безспорно параграф 2 от този член гласи, че тези органи имат за задача да гарантират изпълнението на задълженията, произтичащи от настоящата директива, по-специално чрез установяване на контролни и

регулаторни процедури, гарантиращи предоставянето на универсалната услуга. Тази разпоредба обаче предвижда и че на същите органи може да бъде поверена и функцията за гарантиране на спазването на правилата за конкуренцията в пощенския отрасъл.

31 Ето защо, както подчертава генералният адвокат в точка 46 от заключението си, доколкото ролята и поверените на националните регулаторни органи задачи са замислени от законодателя на Съюза така, че да са от полза на всички участници в пощенския отрасъл, член 9, параграф 2, втора алинея, четвърто тире от Директива 97/67 трябва да се тълкува в смисъл, че всички доставчици на пощенски услуги могат в замяна на това да бъдат обвързани със задължението за изплащане на финансова вноска за финансиране на дейностите на тези органи.

32 Предвид изложеното по-горе, на първия въпрос следва да се отговори, че член 9, параграф 2, втора алинея, четвърто тире от Директива 97/67 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национално законодателство като разглежданото в главното производство, което възлага на всички доставчици от пощенския сектор, включително на тези, които не предоставят услуги, попадащи в обхвата на универсалната услуга, задължението за изплащане на финансова вноска за покриване на разходите на регулаторния орган, натоварен с този сектор.

По втория въпрос

33 Предвид отговора на първия въпрос не е необходимо да се отговаря на втория въпрос.

По съдебните разноски

34 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

Член 9, параграф 2, втора алинея, четвърто тире от Директива 97/67/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 15 декември 1997 година относно общите правила за развитието на вътрешния пазар на пощенските услуги в Общността и за подобряването на качеството на услугата, изменена с Директива 2008/6/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 февруари 2008 г., трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национално законодателство като разглежданото в главното производство, което възлага на всички доставчици от пощенския сектор, включително на тези, които не предоставят услуги, попадащи в обхвата на универсалната услуга, задължението за изплащане на финансова вноска за покриване на разходите на регулаторния орган, натоварен с този сектор.

Подписи